

Šy-li spěwał,
Pitnje dželať,
Strowja cze
Sswójbnj statof,
A twój kwjatoť
Eradny je.

Sa staw spróznj
Kapoť móznj
Lubošč ma;
Bóh pať kwěrnj
Pšes spać měrnj
Čerštwosč da.

Nječ ty spěwašć,
Šwěrnje dželašć
Wšchědne dnj;
Džen pať kwjaty,
Duški daty,
Wotpoczń ty.

S njebeš mana
Nječ či kmana
Žiwosč je;
Žywa woda,
Kíž Bóh poda,
Wolšchew cze!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihicziščerem w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

6. njedzela po kwj. Trojizy.

Sap. st. 6, 1.—7.

Prěnja kšesćiziansta wošada je rjany wobras mēra a lubosče. W teje lubosći so kšesćizienjo nuczeni čujachu, wščitko, šchtož na semskich kublach wobšedžachu, dacz sa tych, kotřiz mējachu mjenje. Čim dale so wošada roščerješe, čim čezó bu, tule pšesjenosč kublow wobkhowacž. Tež předawišča pšesjenosč w lubosći a mērje njewosta. Nasch tekst powjeda nam prěnju njejednotu we wošadze. Šdyž tež jara wobžarujemy, so njewjesta Khrystuškowa hižo tehdom bjes smylkow njebeše, leži tola sa naš trošcht w tym, hdyž nascheho čaka hrěchi a brachi hižo tehdom w korjenju widžimj. My pať dyrbinj tež te přědky naložicž, kotřez nam Bože kłowo k wotstronjenju tajkeho njekšesćiziansteho waschnja podawa.

Prěnja njejednota w kšesćizianskej wošadze.

1. Jejna pšicizina;
2. jejne směrowanje;
3. jejne ščěhwi.

Scht. 1. „A w tych kamych dnjach, jako wučow-
nizy pšibjerachu, sta so mōrcenje wot Griehistich
napschecziwo Židam, so jich wudowy we wšchědnej klužbje
šapomnjene běchu.“ Griehojo so kšesćizienjo s Egyptom-
steje, s Mało-Asišteje, kiž mējachu griehistku rěč sa macžernu
rěč. Tuczi běchu njespokojni pšecziwo Židam, pšecziwo
tym kšesćizianam, kotřiz běchu se Židow, w klužbjenym
krajju šakndlenych, wuschli. Njejednota nasta. Schto

běše jejna pšicizina? Ze lube pjenješy, šwětno kublo.
Njeje to pšchezo pšicizina swady a roškory była? Špo-
minajmj na Raina a Abela, na Jakuba a Čawa, na
Judascha, na Ananiaska a Saphiru. Wščitko bēdjenje
w ludowym žiwjenju w starym Romje to dopokasuje. A
dženka? Čehodla tak wjele njejednoty w šjawnym
žiwjenju? Bohaczi a kħudzi šebi napschecziwo šteja.
Waschnje je binasche a myšl njejednoty je ta šama. Šak
šteji žyrkej k temu wojowanju? Pšichladowacž nješmē,
to wuknjemy i nascheho teksta. Roskħudženi wučow-
nizy tu njejednotu smēruja.

Scht. 2—4. Pšichi roščzenju a roščerjenju wošady
njemōžachu čzi japoschtoli wjazy kħudym klužicž kaž
předy. Šak wšchak drje mōže dušchowpastyr w małych
wjebnych wošadach šam kħudym klužicž, we wulkich
wošadach pať je to njemōžne. Najwajnišchi nadawš
dušchowpastyrja je, „pšichi modlitwje a pšichi klužbje teho
kłowa wostacž.“ Dobroproščenje, wšchědna modlitwa je
najšwjeczišča pšichkħušnosč dušchowpastyrjom. Bjes
modlitwy žane dušchowpastyrstwo, tež žane žohnowane
pšichpowjedanje Božeho kłowa. Tež předomanje dyrbi
wuproschene byč. Wěšo po mōžnosčzi tež dušchow-
pastyrjo we wulkich wošadach sa kħudych so šaraja.
Žyrkej je štajnje macž kħudych była. Šon Šbōžnik džē je
šam prajil: Šchtož šče wy čzinili jenemu mjes mojimi
najmjensšimi bratrami, to šče wy mi čzinili. Tež štatne
štaranje sa kħudych je s ducha Khrystušoweho wuroškto;
dyrbi-li se žohnowanjom byč, potom dyrbi „dobru kħwalbu
mēcž a polne kwjateho Duča a mudrosče byč,“ kaž či

prëni hladarjo khudnyh (sht. 5), kotsiz bëchu požohnowani k swojemu pomolanju i modlitwu a ruku nakladženjom (sht. 6). To je pschiklad sa žyle hladanje khudnyh w kheseczijanskej myšli.

Sht. 7. „A to słowo rosczejche a tych wuczownikow w Jerusalemje bu borsy jara wjele. Tež wjele wot tych mëschnikow buchu tej wërje pošluschni.“ S tymi-le słowami bo nam wulki wuspëch pschpowjeda. Ewangelion bo roscžeri. Licžba wuczownikow rosczejche w Jerusalemje, hdžež bëchu teho Anjela saczišli. Kajke džiwne Bože žohnowanje! Tež wjele mëschnikow bu wërje pošluschnych, wërje do Jesuša, kiž je našchich hrëchom dla kschizowany, našcheje prawdosče dla sbudženy. A to wschitko bësche scžëhwf mudreho smërowanja njejednoty, psches kotryž bo hladanje khudnyh do rukow njeuchownych položy, hdyž czi japoschtoli słowu služichu. Wërypołne słowo psches modlitwu pošweczeneho přëdowanja sjednocžene se skutkami kheseczijanskeje šmilnosče ma pschezo hišcže tajki žohnowanja bohatty wuspëch. To dopokasaju nam mnohe pschiklady i mišionsteje historije. Hdž w našchim čašu rostora psches našch lud dže, kiž wutrobny džëli, hdyž je w towarščnym žiwjenju swada — sčto čže pomhač a i tajkimi přëdkami? Słowo přëdowanja, skutki šmilnosče šu pschezo hišcže brónje, i kotrymiž bo čłowške wutrobny pschewinjaja a rostora bo wuhladkuje k dobhčžu a mërej. Böh požohnuj wschudžom słowo přëdowanja a skutki lubosče, wón žohnuj pastyrja a wozny, wón wobaraj njejednocže a swjasaj wutrobny mješ šobu a i nami, kiž je našcha hlowa.

Wón je hlowa, wy te stawy,
Wón je šklóncžto, hwëšdy wy;
Wšmicže, hdyž wam da, tón prawy
Dobry kraj šam khwalobny.

Šamjeñ.

Wschitko šańdže.

Sčtož Boža rada postaji
A jako dar nam wobradži,
Šaš' šańdže.

Šaj, sčtož najlubsche ludžom je,
Tež to šo na kónž hotuje
A šańdže.

Nječ strowy stupasch daloko
A wschitkim prošam šmëjesch šo:
To šańdže.

Nječ rōža čerštwy čerwjeni
Šso hišcže mlódna na tebi:
To šańdže.

Budž na pjenjesch bohatty
A pschi wješelach šradowny:
To šańdže.

Štej mješ kralemi wyšoko
A wobknež kōžde wëdomstwo:
To šańdže.

Waž wulžy šebi towaršcha
A špntaneho pschecžela:
Wón šańdže.

A kohož hewaš lubo mašch
A komuž ruku podawašch:
Wón šańdže.

Mëj powolanje špodobne
A šastojnistwo čžescžaze:
To šańdže.

Nječ dom šy šebi pošajil
A do šboža šo šašydlił:
To šańdže.

Taš do wschëch štronow pohladaj
A wo wschëch šemškich wëžach praš,
Šo šańdu.

Hdyž šbōžnje paš šo pschewinjaja,
Dha bydla nješachodnosče
Šso našdu.

Dr. Šful.

Hdže šu našche džëczi, hdže čželedž?

Šene najwažnišchich praščenjom ša ludowe šbože je to: „Sčto čžini našch lud njeđzëlu? Šo naprašchowanju ša njeđzëlskim mërom w lëcže 1885 hišcže položaja našchich džëlacžerjom njeđzëlu džëlasche. Bohudžakowëno je šo džënišchich džëni psches šakonje

ša njeđzëlski mër wjazny njeđzëlskeho mëra šawjedlo. Šle sčto šo i drohim prošdnym čžakom šapocžnje? Kajke šo nam junu šudženje dostanje, hdyž budžemy durbjecž wotmolwjenje dawacž wo wschitkich njeđzëlach našcheho žiwjenja, kotrež nam Boža hnada wobradži! A jich licžba mala njeje! To je ekšempel ša džëczi lohko wulicžicž, šelko njeđzëlow a šwjatnyh dnjom ma žiwjenje wot 30 abo 60 lët!

Bohu žel njeje wjetšchi njeđzëlski mër tež k wjetšchemu šwjeczenju njeđzële wjedł. Šorcžmy a rejwanške lubje mohle wo tym najšepje šwëdčicž w městach a na kraju. A Bohu žel je tola taš, šo tyšazy njewjedža, taš durbja tón šwobodny čžak pschecžinicž! Šnutškomne mišionstwo je šo ša to poštaralo i roscžerjenjom dobrých knihow a špišow. Tajke prošowanje w myšli šnutškomneho mišionstwa je tež našche šerbške ewangëlšto-lutherske knihowne towarštwy, kotrež dobre duchowne knihi w našchim ludu wudawa. Našche kopjeno „Šomhaj Böh“ šo kōždu njeđzëlu roscžerija, šo bychu našchi Ššerbja je šwojimi domjazny natwarjaze čžitanje mëli. Šle wy hošpodarjo a hošpošny durbicže šwojich domjaznyh k temu wabicž, šo bychu šebi njeđzëlu čžitali. A to dobre plody nješe. Wy šlyšchimy, i tajkich krajinow, hdžež šo tajke špišny rosdawaju a šu šo tež ludowe knihownje šaložile, šo mlóžji, wotrocžy, džowki a wuczomžny njeđzëlu wjazny taš wokoło njełaza, hdyž šu špodobanje na čžitanju namafali. Woni wjecžor čžišche domach šydaša a drušy i družich domow pschikhadžaja, šo bychu i nimi čžitali. Duž hišcže juntrócž: Wy štaršchi a knježa, hdže šu wašche džëczi, hdže je wašcha čželedž! Šbo sčto čžinja woni njeđzëlu popođnju a wjecžor? Dobre špišny, dobre knihi šu kaš dobry pschecžel. Tón dobry pschecžel šo k nam šydnje, wón šo i nami štara a nowe powjeda. Wy mamy nješto wot njeho, hdyž šo i nim roscžëžujemy. Čžak šo nam pōdla minje, nam šo njewoštudži a my šebi na to njemwšlimy, tuteho dobrego pschecžela wopušcžicž a do šorcžmy hič a škažazemu šawješelenju šo pschewoštajicž. Š kajke šu to krašne hodžiny ša džëczi, hdyž nan jim nješto čžita abo powjeda. Wjazny čžitacž, wjazny přjōdčžitacž, to je nušne, šo by našch lud šašo bōle čžiche wješele šwōjby šesnaš a lubowacž nawuknył! Špntajmy to wschitžy! Šo budže i bohatty žohnowanjom ša našch lud!

Dōnt štareho kandidaty.

(Šklóncženje.)

To wuhladawšchi šacžerwjeni šo Šhorla i hušwom a čžërješche wrōčžo k šwojej čžrjōdže. Tola nješwëri šebi marketenderku našwarič, dokelž bësche šam pola njeje i dołžnikom. „Štojče!“ šahrma pschibližuju šo k nješwërnikam. Tola ničto njepošluchajche, doniž šklóncžnje tamna generalowa nješasta. Šschistupjo k nim wušypowašche knjes general šwoju philippiku i mōžnym hlošom. Šwoprawdže, Šenophontowi a Šlutarchowi rjekajo khrōblišcho nječražchu. Wschitžy šedžbliwje pošluchachu — tola widžach, šo dnyš a dnyš hladachu, hacž tola čžwiza hišcže na štarym mëšcže šteji. Š dobom pschijëcha po drošny hušarski lieutenant. „Hdže tola čžecže?“ šawola wón. „Šarlin je hižo wot Šranžowsow došny!“ Šako to našche wōjško šašlyšcha, čžërješche ša marketenderku je špëchom wrōčžo na wulki pučžil do Šrankfurta. — Š taš bësche šo wscho pschemënilo! Šruste mōžne wōjško šanicžene, krašny kraj ša něotre dny wutupjenty, hlowne mëšto wšate, a najhōršche — ja hješ Šilže a šary generaladjutant Šhorle Šulkeho! — Čžehnjemžy dale, Šhaumigrem, tamny hušarski lieutenant, i nami.

„Šwoprawdže“, prašy mōj general k nowemu pschecželej a še mni, jako družy wjecžer šedžachmy: „Šwoprawdže, my hižo ššradžu Šnapoleonej w šhribjecže operirujemy.“ „Mōžno“, wotmolwi Šhaumigrem, „šeno šo nam hižo jutšje Šnapoleon na našchim šhribjecže njeoperiruje!“ Mje šyma šatšchaje pschi tajkich šłowach, myšlach runje na Šilžu. Šo — sčto to bë? Še wšy šo i dobom pocža ššelecž. Wschitžy bëchu naštrōženi, žadny šłowëžka nješifny. Našchi ššjo trompeštarjo wonkach trubjachu, šo wscho ržesche. „Šranžowskojo, nješpschecželjo! wschitžy won i lëhwa!“ wōlach ja. „Nëšt pokazče, šo šče Šruškojo. Šwojmy wschitžy, kaš lamy muž pschi mužu.“ Šuto prašiwšchi špntach durje. Tola — njewëm, bësche to štył a hroša abo prawe šahorjenje — nješnamafach durje. Š šmjertnym šrašche špowalach a rošbich šklóncžnje, sčtož mi přëki pschidže, pschezo wōlajo: „Šruškojo won, šmužiwu Šruškojo won! Nješpschecželej naššecžiwu! Šubi Šruškojo, njewopušcže wušcheho generaladjutanta!“ Hošpoša ružny šamasche, džëczi šštrëčžachu, poš a kōčka čžëfajo ššocžičtaj psches šlido a

stoły na horze kachle. Za myślach, so fu Franzowsojo hižo wo istwoje. Budżesche mi tón króć pomhane, woprąwǳe czaś žiwjenja njechach wjazny adjutant bycz. General widžo, kať ja wo istwoje sakhadžam, myślesche, so je to jenicžy smužitoseč. Tak bu tež wón sažo kbroblišči a stupi k wojakam, kotřiž běchu so psched kžežu shromadžili. Za džech sa nim. Ach kať derje mi bē, hdyž won stupich a cžma mje wobdawasche. Nětko mje tola nihtó wjazny njewidžesche! Lohžy mōžach, jeli so nuša hiščeže powjetišči, cžetnyč. „Adjutant i dwazeczi mužemi k pohrjebniščežu tamle pschi malej zyrkwicžy“, hrimalšche general. „Se dha tón bjes rosoma?“ myślach pschi febi. Tola ničzo njepomhasche, khwatach i mojej cžrjódku wotžal. Lědma běchmy k zyrkwicžy dóšchli, wuhladach žyke wójsto Franzowsoj, kotřiž hižo wótre bajonetty nam napschecžiwio tyfachu. Za skoczich na bok a sarejach, se smjertnym strachom hižo polmorny, jenož hiščeže plowa: „Tšeleječe, tšeleječe!“ Lědy běch to murajšl, sašlyšchach wjazorych Franzowsoj „Bardon! Bardon! proščez, stupichu te mni, padžechu na kolena a pschepodachu mi brónje. Nětk hake spósnach, so strach tola tak psches mēru“ wulki byl njebē. Staru murju běch sa njepschecželste wójsto mēl, kuche cžerjowje halužy pak sa bajonetty. Sady murje běchu so jenož tuczi sshowali. Bórny cžehnjach wyštajo i džewjecz jatym wróćo k swojemu generalej. Tutón wokošča mje psched žykej kompagniju a džakowasche so mi, so běch tak plawnje wojowal. Wažne mi bē, so w tej wulkej bitwje tola žanu krej pschelať njebēch. — Ranje kwiťasche. Lědma běchmy se wšy, wuhladachmy i nowa franzowškich wojakow. Nasch general nať hnydom srjadowa: „Bratšja“, džesche wón, dženska njesabudžče, te kajtemu ludej pschifluschecže! Njemōžemy-li dohycž, to so tola njepoddamy. Khorhowje drje nimamy, tola hladajče na mnje; ja wať stajnje k dohycžu wjedu! Pschezo bóle so Franzowsojo pschiblizowachu. S dobom přenja njepschecželsta kula pschileczi. Wojazy wšchitzny hladachu sa generalom, kotryž bēšche jim pucz k cžesčzi pokafacz chžyl. Dofelž pak bē tutón stajnje sady fronty, mēnjachu tež woni, so maja so wróćicž. Duž jedny po druhim pschezo dale do sady stupachu, runjež general woľasche: „Do přědka! Do přědka!“

„Ach“, myślach ja, hdy bych so tola tež wróćicž mohł.“ Tola kędžach na konju, a tutón se mnu pschezo do přědka stupasche. S nowa pschileczi kula i njepschecželsteho wójsta. Mój brunacžk drje bēšche so pschi přenjej hižo trochu džiwat, nětko pak njemōžach jeho wjazny sžeržecz; postoczi wyřoko a cžerjesche psche wšch hory a dolny do přědka. Mnoshy Franzowsojo, kotřiž na mnje tšelachy, wróćichy so, jako widžachy, so ja i mjeczom jim napschecžiwio sejhrawam, a cželachy pschede mnu. Wjelež tež stonach, wolach, mój konik lecžesche kať djas se mnu sa njepschecželemi. D hdy by to moja šilža wjedžala! Pschezo bliže pschindžech njepschecželškemu lēhwu. S dobom skoczi brunacžk psches jenu hrjebju, a ja ležach delka, wón pak cžerjesche dale. Gladach hnydom, so bych so psched njepschecželemi sshowal, a tak běch wumōžemy.

Wjecžor pschindžech do jeneje wšy. Psched hosčenzom stejesche wós i konimi a bē próšny. Spróžny a hlódnny chžych so trochu woschewicž. Tola i cžim saplacžicž? W kžeži ležesche burski tabat a stary klobuk. Wokomit — a bēch swój nahłownik a kwečzaty wojerški plášecz so wušleť a swoje schwižne stawy do burskeho tabata krunul. Tak mōžach lohžy infognito puczowacz. So pak w tutym hosčenzu pschenozowacz njemōžach, bēch wēšty. Runje chžych twochnucž; tu wotewrichy so sady mje durje, a dvě pjaščzi cžujach na khrjebječe. Franzowsoja stupi te mni: „Allons, allons!“ storhnu mje, řadži mje na wós, šloczi sa mnu a: „Allons! en avant!“ cžerjach i nim se wšy won. Moje dla, myślach, kym k wšchemu khamy: i woprědka magister honorum artium, pschi tym kandidat, potom generaladjutant a šlónčnje pohoncž. Cžim khwatnišcho jědžech, cžim huščzišcho mój žusy knjes sady mje kwoje: bon! bon! woľasche. Tak se wšcheho spósnach, so wón lēpscheho kwečdomja njemējesche, hacž jeho pohoncž. Hodžiny běchu sašchle, pschezo dale jědžech po dróšy do Schlesynškeje. Na dobo wuhladach psched kóbu někotrych wojakow. „Stejče!“ sawola so, a klylu bajonetow widžach napschecžiwio febi: „Podajče so!“ Tola mój knjes, kbroblišči hacž ja, wustoczi i wosa, mjecz w lēmizy a pistolu w prawizy. Kulki hwidachy mi wokoło wušchom, konjej pak psches tajku haru splóšchenaj njemōžach sžeržecz, lecžeschtaj po dróšy dale. S daloka klyšchach hiščeže něšchto króć tšelicž; na to wšcho woczichnu. Bēch sažo kam. Tola šchto i mojim knjesom? Dyrbjach so sažo wróćicž? Ně, tak wulka moja kwečnosč njebē! Jědžech dale, jědžech, doniž ranje njekwiťasche. Šlónčnje pschindžech do jeneje

wšy, wobhladowach so a wobhladowach so, a hlej — to bē woprąwǳe W., moja narodna wjek, šastach psched domom kwojeje lubeje stareje macžerki, šastupich a wotewrich khwatnje durje; kajka radošč — wuhladach tam — lubu macžerku a pschi nej kędžo kwoju — šilžu!

Kajke bē to sařowidženje! Kajke wjekle! Kajka radošč! Sa khwilu džech won, so bych brunacžkaj wušchahnuł. Pschi tym pschepytach tež wós, wotewrich kajšček, namakach w nim wulku mōšchēn polnu šlotych. Šchto i tuteju sapočecz? Tamny knjes, kotremuž mōšchēn klyšchesche, wēščze žaneje wjazny njetrjebasche. So pak bych tola wēštu dróhu šchol, wosjewich moju namakanku we wšchitkich wjetšich nowinach. Mēřazy sańdžechu, a nihtó njebē so namakal k tutemu kublu. Duž bēch bohatschi, hacž bēch so to hdy nadžal. Šilža bu moja mandželsta, a ja kupich sa kēbje a kwoju lubu mandželstu rjane kublo w našchēj krařnej šlotowškej krajinye.

Wo wopncze Božeho doma.

Swony woľaja: „Bójče, wšchitko je hotowe! Bójče, kupičče darmo!“ Ale wulki džel ludži so samolwoja i tym a tamnym a njepschindže. Sedny praji: Sa nimam žaneje kemščazeje drařty. Woni bychu wšchitzny na mnje hladali. Dha klyščeže wo tamnym wobrocženym starym Koranu w Afrizy. So wuprajenju jeho kynow, psche miřionar, bēšche wón něhdže 70 lēt stary a tola puczuje kóždžicžu njedželu kwoje pječ hodžin wot kwojeho bydla hacž na miřoniske kndliščczo, so by tam Božu klyžbu kóbu kwoječkil. Hacž runje kóždy ras pola nať psches nóz wosta, dha so moje džeczi tola k njemu šwucžicž njemōžachy a bojachy so pschezo psched nim, hdy bychu jeho wuhladali. Wón je dolhi muž, kšetro cžorny, kuchi kať kóč a kóža i dolhim cžornojtm woblicžom, ma jenož jene woko a dolhu brodu. Na hłowje ma staru křapu, ale wot kajteje barby, to njeje wjazny k wušlědženju. Na cžele nořy staru kufnjanu jatu, kiž je i lutyh kufkow a křuchow hromadu šeschita, so so bóle platač njehodži. Šeho krotke kóžane kholowny kly psches stajne cžapanje tak džiwnje nacžehnjene, so so šda, jako by kščiwe nohi mēl. W jenej ruzy njeke šchakalstu wopusch, i kotrejž febi pót trēje, w drugej ruzy džerži dolhi kij. Wokolo šchije ma rjemen, sa kotryž je nóz pschijawajany. W jenej knjeslowej džerje nořy kwoju protky, to je wulka desčicžka se kēdmimi džerkami. Přenja džerka je njedžela a do teje tykne wón njedželu kijeřk a te druge dny tak dale, so by wjedžal, hdy je njedžela. Šsobotu podawa so na pucz, so by njedželu i cžachom na kemščeny byl a přeni džakowny kšerluřch a to: tón knjes budž i wami, njestomdžil. Wyšche teho njeke hiščeže šlócžk na khrjebječe, so by w Božim domje na nim kędžecz mohł.

To je kwečny a šprawy kšeschčan, na kotrehož kóždy i lubošču hlada, hacž runjež žanu kemščazu drařtu nima. Předny bēšche wón džimi Afrikanar, nětk je wučomnik Šeřufowny a kóbuherba njebjeskeje krařnosče. Šeho cželo je w hubjenej drařče, ale jeho duřcha je i prawdoščžu Šeřufowej wodžeta a pschena a kotra pňcha dha je nusniřcha?

Druřy so sažo i tym samolwojeja, so do Božeho doma njepschindu, dofelž kly stari, klybi, brařchni, so kly ščežčki hubjene a so maja jara daloko do zyrkwje. Nělotrym je w zyrkwie pak šyma, pak horzo a tužno, runjež mōža na rejmawškich šalach, w horzocže, próšche a kurje derje wutracz, šchtož maja huřto drohošsaplacžicž, runjež kly puczē daloke.

Žunu desččowasche w jendželškim kndliščču Verbize w polodniřchēj Amerizy škoro tšimēřazy. S konjemi mōžachy lēdy po puczach dale. Ale hubjene puczē nejku wobrocženych cžornochom wot wopnta Božeho doma wotdžeržale. Tam bē mloda žónška jenož i jenej nohu, kotraž dyrbjesche po podpjerach křodžicž a tola w hubjenym mjedre ženje Božu klyžbu njesatomdži, runjež mējesche dvě hodžiny hacž do Božeho domu. Wona pschikhadžesche hižo kóbotu, džesche sahe špacž, so by njedželu špróžna a šparna njebyla. Podpjerje so jej pschi kóždej krocželi do blóta šlócžičchēj. Šol loheča wot delka bēchu i blótom womasane. Žunu pschindže tež stary šlepy muž kóbu, kotrehož sa rufu pschijwedžechu. Na jeho kolenomaj bē widžecz, kať hluboko bēšche w blócže teptal. Šom nihtó prajicž njemōžesche, so je jeno něšchto nowe widžecz chžyl a teho dla pschikšchol, dofelž bēšche šlepy. Šenož jeho šnutšlowny cžłowjek chžysche so roškwēťlicž dacž.

Druhi miřionar i mjeczorneje šndiškeje psche: Žunu předowach na kupje Šortola w našchēj kapali. Šako bēch předo-

wanje dokonjal, džech won a chych so sašo na konja hndnyč, kotrehož bėch tak dolho wotkach pschitwjasal, ale kotryž bė so mjes tym wottorhnył a do lėša čzeknył. Duž dyrbjach so na rybafowym čzolmje domoj podacz. Dha pschistupi 70lėtna žona jeneho čzornocha, kotraž mje projcheshche, so bych ju šobu do mojeho čzolma wšal, dokelž bė s mojeje domišny. Za pał ju hačž dotal njebėch šnal. W čzolmje mi potom čzeščomna žonka powjedashche, so hižo dolhi čzaš kždu prjedu wječor žama lutka pėšchi wot šwojeje kupy na kupu Fortola khodži, so by předomanje šlyšchala a potom sašo domoj dže. Seje pucž džeshche psches wodu, hdžež pol lohcža hačž poldra lohcža spody wodny wulke kamjenje ležachu, po kotrymiž mójeshche so khodzicž. Šo tutym pucžu khodzeshche wona, kij w ruzny džeržo, t Božemu domej, husto tež w nožny a pschi wulkim wėšje. Psched tutej žonu dyrbi so nėkotry šcheshčijan haubowacz, kiž ma Boži dom žyle bliško, abo ma dobry pucž do njeho, a tola ma tutu wurēcž a njepšchiūdže.

Šedyn čzorny w mješče Paramaribo džeshche junu: Wi jara žel čžini, so ja husčišcho njemōžu ke mišchi hicž, dokelž powjeshč wo Bohu mojej wutrobje tak jara droha wostanje. Za bėch prjedy kaž šlepy, kaž škoczo, kiž ničžo njewė. Prjedy šym jenož šle žiwjenje wjedł, dokelž njewjedžach, so je šle. Hdžž pał Bože šlowo šlyšchach, prajach pschi šebi: Šhto je to? Mōj šnjes a Bōh, kiž žane khostanje njeje šašlužil, tōn dže a dawa šo ja mnje khostacz, wōn rosła šwoju krej a wumrje ša mnje? Tak je po tajkim wšchitko, šchtož šym hačž dotal čžinił, žadlawe a khostanja hōdne, dokelž je ša mnje tajku hōrku šmjercž woptacz dyrbjal, kiž bėch ja šašlužil. Nėtko je mi wšchitko wohidne, šchtož šym prjedy čžinił. Za šebi žadam, wot teho wumōženy byčž, so bych wodaczje hřechow doštal.

(Pōtraczowanje.)

Dowěrjenje na Boha.

Twarimy, twarimy na Boha,
Wōn budž hrōd a škala;
Bōh njech naš tu pschikrywa,
Našcha mōž je mala.
Šlaj, tak bōrny njesboža
Našche kubla štaža
A nam trōnu wješela
S našchey' hlowny šraža!

Šslaba tež je wutroba!
Přochmy Božu hnadu,
So naš ničžo njesluda,
Njesawjedže t padu.
Njech šo lišchėži t wješelu,
Šsmėjo na naš šaka —
S kačžom pał a se wšchey mšdu
Šad na šhroblych čžaka.

Mėjmy Boha t pschecželej,
Wōn njech ša naš rēcži;
Šada pschezo šlyšchecž njej,
Kiž tu na naš šyčži!
Šsrjedža w našchim poškoju
Njepschecželjo štanu,
Wjedu bitwu pschišłodnu,
Do winy naš čžahnu.

Luboscž, prawda pschibėraj,
Šrōnu doštan šwėrnoscž!
Šloty mēr lošch wōtžny kraj,
Šswoju čžescž měj wėrnoscž!
Štrowoscž, čžerstwoscž, žiwjenje
Džaknje wužiwajmy,
Ša wšchė dary luboscže
Bohu šhwalbu dajmy.

Přochmy Boha wo tu mōž,
So we našchim horju
Wobštacž mohli džek a nōž,
Šako škalny w morju;

Šsrjedža w našchey staroscži
Njech nam pomōž šhadža,
Šada, trošcht njech pschistupi,
So šo škutki radža!

Šadžicž, radžicž chžyl šo dacž
Našchemu Bōh džėlu,
Našchu žiwnosčž žohnowacz,
Šojicž wšchemu čžėlu!
Ššlōnzo, deschčž a čžoplota
Njech we prawej mērje
Šemi plōdnoščž wobradža!
Njech šmy šhlyni w wėrje!

Džėlajmy a špėwajmy,
Dōnž naš jemja nošny;
Dobry wušnyw ščėrplivy
Wšchal nam klošny nošny.
Šamny džek nam s miłoscžu
Bože myto šhoma,
Hdžž po šwėrnym džėlanju
Šsmjercž nam šwjatok wola!

Wšchelake s bliska a s daloka.

Še Šchčėnžny pola Katež. Šaūdženu njedželu šwjecžeshche žiwnosčžer M. Nowak tudny je šwojej mandželiskej šwōj šloty šwaš. Wōlita lėt bėšche šo minylo, so bėšchtaj wonaj w Katežanskim Božim domje šwōj wėrowanški šlub wobšamkloj. Šloty mandželiski por pschijėdže, pschewodžany wot džėcži a džėcžicžėcži, popołdnju w 2 hodž. do Katežanskeho Božeho doma. Šnjes šarat Šōlcž mješeshche šwjedžėnšku rēcž po šlowach psalmisty: „Šhwal teho šnjesa moja dušcha a njesapomni jeho dobrotow.“ W mjenje žyrkwinskeho pschedštejicžerstwa pschepoda wōn rjanu bibliju a tež w mjenje pschichodneje džowki, kotraž bėšche šo na hnujaze wašchne ša wuhotowanje šwjedžėnja starala, rjany šbožopšchėjazy postrow we wobrasu wučžomnikow, do Šmauša pucžowazeju: „Šnježe, wostan pola naš, dokelž šo t wječoru pschibližuje.“ Wobdataj wot škoteho wėnža 2 šynow a 2 džowkow, 22 džėcžidžėcži a 7 wnucžkow, kotrymž štaj wulki džėd a wowka, šwjecžeshchtaj šwōj šloty šwaš w lubym domje w Šchčėnžny.

— Wšchnosčž je 6100 hr. pschiswolila t pschitwarej šchule w Šchčėnžny pola Katež. Šchulške pschedštejicžerstwo je tole pschiswolenje s wulkej radošču a džakom pschijalo. Šwar je wulka potrebnoscž. Ša twar šo wšchitko w našymškim čžaku pschihotuje, tak šo mōže šo w šažnym nalēcžu hnydom šapocžecž.

— Šakša wšchnosčž je pschipōšnala, so nowy šakski wōlbny šakoš porjedžėnja trjeba. Šajke pschemėnjenje by jara trjeba bylo, so by wjetšche špokojenje do luda pschisčlo.

— Wamž je hišchėže živy a wėščže bychmy jemu wšchitžny w myšli šwėrnnych katholicow dalishe žiwjenje pscheli, hdy by wopravodže nadžija byla, mōž šhorosčže wotwobrocžicž a jeho pschi žiwjenju šdžerčecž. Šle po nėtčžišchich powjeshčach tola t temu ani nadžije njeje. Duž wšchal dyrbja šo tež jeho šwėrni pōddanjo tej wėstosčži podacz, so budže Bōh tudny škarškej wėdomosčži w prawym čžaku mjesu štajicž.

— Šsrjedu 22. julija šmėje šo šhromadžšna duchownych Wōjerowskeho wokrjėša we Wōjerezach.

Dalishe dobrowōlne dary ša wbohe armenishe šhroty.

Š Bukčžanskeje wōšady psches šnjesa šararja Šubizu:
Š. s R. . . . . 10 hr.

W mjenje wbohich šhrotow wutrobny džak

Šōlcž, redaktor.

„Wombaj Bōh“ njeje jenož pola šnjesorow duchownych, ale tež we wšchėch pschėdawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje doštacž. Ša šchtwōrcž lėta placži wōn 40 np., jenošliwe čžiška šo ša 4 np. pschedawaju.